

HİZMET VE HİMMET*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesiren tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîne't-tayyibine't-tâhirîn.

Allah hepinizden razı olsun... Allah'a hamd ü senâlar olsun... Peygamber Efendimiz'e salât ü selâmlar olsun... Allah bizi sevdiği kullarından eylesin... Peygamber Efendimiz'in sevdiği ümmetlerinden olmamızı nasib eylesin...

a. Hocamız'dan Hatıralar

Şimdi, bizim Hocamız büyük bir şeyh idi. Kerametleri her zaman herkes tarafından görülen bir şeyhti Hocamız. Mehmed Zâhid Kotku diyoruz ya, şurada da yazılı. Her konuşması kerametti, her hareketi kerametti.

Gölcük'te, orada yaptığımız binada bir buluşma; arkadaşlarımızın inşa ettiği bir Gölcük şubemizin binasında konferans veriyorduk; Mardinli bir Şeyh geldi. Veya Mardin değil de, Diyarbakır olabilir. Yani, Diyarbakır'a bağlı olabilir. Oranın eşrafından, soylu ailelerinden yaşlı bir şeyh geldi. Bizim bir arkadaşımızın babasıyla, işte konuştuk; dedi şeyh efendi de, tanıdım dedi. Kendi mahalli ifadesiyle dedi ki:

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

“--Vallah ki, ilk görüşümde iki kerametini birden gördüm. Daha ilk defa karşılaştığımız zaman, kapıdan girerken, vallah ki, iki kerametini görmüşüm.” diyor.

Yani adam yaşlı, yalan söylemek mecburiyeti yok; kendisi de şeyh. Yani, mânevî makamı olan bir insan. Peygamber Efendimiz’in sülalesinden, seyyidlerden bir insan; böyle soylu bir aileden.

“--Vallah ki diyor, ilk karşılaştığımızda, daha ilk karşılaşmamızda iki kerametini görmüşüm. Kapıdan içeriye girdik diyor, oturuyordu sedirinde... ‘*Selâmün aleyküm!*’ dedim, başını kaldırdı... Daha hiç tanışma yok:

“--Oooo, hem seyyid, hem de şeyh! Hoş geldiniz.” demiş.

Yani, gelen adamın Peygamber Efendimiz’in sülâlesinden olduğunu söylemiş yüzüne karşı. Hem de şeyhlik hakkında: “Oooo, mâşâallah, hem seyyid hem şeyh. Hoş geldiniz, buyurun!” demiş. “Vallah ki böyle dedi. Daha hiç tanışmamıştık, ilk ziyaretimizde...” diyor.

Hocamız böyle bir kimseydi. Ve dünya çapında yetiştirmiş olduğu insanlar var. Bugün dünyanın her yerinde tanınan insanlar var. Onun yetiştirdiği müridleri arasında, misal olsun diye söylüyorum: Bugünkü Başbakan ve bazı bakanlar onun murididir. Eski reis-i cumhur (Turgut Özal), onun müridiydi. Hem de açıklıyorlar bunu. Saklamıyorlar yani, söylüyorlar kendileri. Saklanacak bir durum yok. Siyasi partilerin çoğunun başkanı, şimdiki Reis-i Cumhur (Süleyman Demirel) ve diğer

partilerin bazılarının başkanları, kendileri gelip hürmet ederlerdi, elini öperlerdi.

b. Eğitim Çalışmaları

Hocamız vakıf kurmamızı istemişti, İslâmî çalışmalar için; bu mübarek Hocamız. Biz de Türkiye’de vakıf kurmuştuk. Hakyol Eğitim, Dostluk ve Yardımlaşma Vakfı’nı kurmuştuk. Kendisine götürdük, dedik ki: gayemiz eğitim yapmak. Eğitimin her çeşidini yapmak.. Tasvip etti, dua etti, hayırlı-mübarek olsun dedi.. Ve biz o eğitim çalışmalarına başladık..

Eğitim çalışmaları için bir kitabevi (Seha) kurduk, yüzlerce kitap neşrettik. Eğitim çalışmaları için dergiler kurduk. *İslâm Dergisi*, *Kadın ve Aile Dergisi*, *İlim ve San’at Dergisi*, *Gül Çocuk Dergisi*, *Panzehir Dergisi* gibi, halen faaliyette olan dergiler. On beş yıldır, on altı-on yedi yıldır devam eden dergiler. Bu kadar uzun süre yayınına devam ettiren dergi çok azdır, Türkiye’de. Belki yoktur. Belki devlet destekli Bazı dergiler vardır ama özel teşebbüs bu kadar uzun sürdüremez.

Dergi yayınlarımız var, okul çalışmalarımız var, eğitim için. İstanbul’da, Adapazarı’nda, Yalova’da, İzmit’te, Ankara’da, Aydın’da, İzmir’de, muhtelif illerde kolejlerimiz var. Her yıl birkaç tanesi ekleniyor, bu kolejlerimize... Meselâ, İstanbul’daki Asfa Eğitim Koleji derecelere girdi. İstanbul gibi birçok köklü okulun,

kolejin olduğu; yabancıların işlettiği okulların olduğu büyük bir, önemli bir merkezde öğrencilerimiz dereceye girdiler.

Müdür veya öğretmenlerden bir tanesi yanımıza yanaştı, diyor ki: Hocam, biliyor musunuz, bizim binâmız güzellik bakımından İstanbul'daki okulların en başında geliyor. Bina da güzel, eğitim de güzel...

Önce okullar açtık, anaokulu öğretmeni yetiştirecek okul açtık. Yani, anaokulu öğretmeni yetiştiriyoruz. Onlar gittikleri yerde anaokulları açıyor. Çünkü eğitim ne zaman başlar? Bizim eğitimci profesör arkadaşımız diyor ki:

Eğitim, adam evlenmeden önce başlar. Adam daha evlenmeden önce, çocuğunun eğitimi başlar. Neden? Seçtiği hanımla ilgili de, onun için. Veya hanım için Aynı şeyi söyleyebiliriz. Daha evlenmeden, seçtiği koca önemli. İyi bir insanla evlenirse, çocuklarının eğitimi iyi olacak demektir. Ordan başlar.

Çocuk doğduğu zaman, bu benim hiç unutmadığım, her yerde söylediğim bir sözü, bu profesörün: çocuk doğar doğmaz bir ağlar, ıngaaa diye bir feryad başlar, doğum hanede; veya evde doğuyorsa, doğumun olduğu odada bir viyaklama gelir, bir ıngaaa sesi gelir.. Tamam, bizim çocuk doğdu. Çocuk ağlar, var gücüyle ağlar; ama herkes sevinir. Çocuğumuz doğdu diye.

Haa, bu Kemal Bey diyor ki:

“—Çocuk doğar doğmaz, ınga der demez; eğitiminin sekizde beşi bitmiştir. Bitti, üç tanesi kaldı.”

Yani, yarısından çoğu geçti bak. Çünkü helâl lokma yedirmek bile önemli. Nikâhın meşru

olması bile önemli, işin içinde. Yani, gayri meşru bir nikâhla olursa, o çocuktan hayır gelmeyeceği için; dini bakımdan sekizde beşi, yani sekizde dört olsa yarısı olacak; yarısından sonrası bitmiş oluyor.

E, çocuk doğuyor. Doğduktan sonra çocuğun süt emzirilme zamanları bir eğitim. Uyutma, uyandırma zamanları bir eğitim. Sevilmesi bir eğitim, bilgilendirilmesi bir eğitim... Çocuk okul çağına gelinceye kadar, çok az bir şey kalıyor. Asıl alışkanlıkları kazanmış oluyor, karakteri betonlaşmış oluyor. Beton dökmüş oluyor.

Onun için, çocukların küçükten eğitilmesi gerekir diye gene kızlarımıza güzel bir saha açtık.. Anaokulu eğitimi yapacak öğretmenleri yetiştirme okulu açtık. Hatta, onlardan bazıları Avustralya'dan gelmiş kızlarımız Kolejlerimiz var, anaokullarımız var, öğretmen yetiştiren okullarımız var. Bunların hepsi teşkilatlı eğitim içindir. Yani, örgün eğitim içindir. Yaygın eğitim için radyomuz var, dergilerimiz var, kitaplarımız var, televizyonumuz var. İki kanal televizyonumuz var, iki bölgede. Ufak tefek, başka bölgelerde küçük radyolar var. Bizim yayınlarımızı yapan; ama tamamen idaresi bizde olmayan. İnşâallah, ulusal yayına geçeceğiz.

Bunun dışında daha başka neler yapabilirsek, eğitimin her çeşidini yapmayı düşünüyoruz. Ayrıca dostluk dedik, vakfımızın amaçlarından birisi olarak: Eğitim, dostluk... Yunus Emre gibi düşünüyoruz. Dostluğun, sevginin, muhabbetin, kardeşliğin dinimizde çok sevabı olduğunu biliyoruz; önümüzdeki günlerde de inşâallah.

Bunun teferruatını anlatacağım size. Onun için, birbirimizi sevmeyi öğrenelim diye, sevgiyi yaygınlaştıralım diye, dostluğu yaygınlaştıralım diye çalışıyoruz.

Dostluk çalışmalarımız var... Bu dostluk çalışmalarının boyutlarını göstereyim diye bir misal vereceğim: İspa Seyahat ve Turizm şirketi kurduk. Seyahat ve turizm şirketinin sevgiyle ilgisi var? İşte seyahat ediyoruz, yeni insanlarla arkadaşlarla tanışıyoruz. Dostluk genişliyor, dostluk kuvvetleniyor. Meselâ, Malezya'da dostlarımız var. İnşallah, Endonezya'ya gideceğiz, oradan dostlarımız olacak.

Avustralya'nın içine bizim geldiğimiz, davet edildiğimiz zaman; bir Melbourne, iki Sydney'i görmüştük. Başka yer görmemiştik. Taaaa... Kuzey'e kadar gittik. Mosman'a kadar, Cairns'den yukarıya kadar.. Ve orada, içeride Meriba (*Mareeba*) şehrinde bir cami bulduk. Oradaki kardeşlerle tanıştık. Cevdet kardeşimiz bazılarıyla kardeş oldu, mektuplaşır hala... Meriba'ya kadar çıktık. İnşallah, bu çalışmalarımızı muhtelif yerlere götüreceğiz. Hiç ummadığımız yerde kardeşlerimiz oluyor, müslüman kardeşlerimiz oluyor. Dostluğu yayacağız..

Tabii, dostluktan amaç nedir? Yani, bir insan bir kimseyle niçin dost olur? Ona hizmet etmek için dost olur. Tasavvufta, tasavvufun tarifini yapan Evliyaulah büyüklerimizden birisi diyor ki:

Tasavvuf yâr olup bâr olmamaktır, Gül-i gulzâr olup hâr olmamaktır.

Tasavvuf nedir? Dost olmaktır, ama yük olmamaktır. Tasavvuf: yâr olup bâr olmamaktır. *Bâr*, yük demek. *Bar-i giran*, ağır yük demek.

Dünya ehli insanlar, materyalist insanlar birisiyle dostluk kurduğu zaman, kuracağı zaman ölçer. Ben bu adamla dost olursam, elime ne menfaat geçer? Ne kazanırım? İstikbalde ne fayda sağlarım diye düşünür. Ama tasavvufta öyle değil.

Tasavvufta dostluğun amacı hizmettir. Yani, ben bu kardeşimle dost olayım. Acaba ben buna nasıl hizmet götürebilirim? Acaba bunun imanına, dindarlığına nasıl yardım ederim? Böylece nasıl sevap kazanırım diye düşünür.

c. Hizmetin Önemi

Bütün tarikatlarda birçok umdeler vardır, esaslar vardır, ana fikirler vardır. Bütün tarikatların ana fikri, hizmettir. Mürid:

“—Şeyhim himmet!” demiş. Şeyh de ne demiş: “—Oğlum, hizmet...” demiş.

Yani, himmete ermek için, hizmet etmek lâzım. İzzet bulmak için, hizmet etmek lâzım. Peygamber Efendimiz kendisi hizmet ederdi. Bazen kalkardı, hurmayı kendisi sunardı, suyu kendisi ikram ederdi. Halkın arasında otururdu. Kendisine ayrı bir mevki- makam, saray ve sâire ayırmamıştı. Mütevazı yaşardı, halkla bütünleşmişti, Halkın içindendi. Fakirlerle oturmayı severdi, fakirlerin arasına girerdi onlara yardımcı olurdu. Elinde ne varsa, hepsini verirdi.

Bir keresinde, Peygamber Efendimize çok güzel bir elbise hediye ettiler. Giydi, çok yakıştı. Güzele her şey yakışır. Peygamber Efendimize de çok yakıştı o yeni elbise. Birisi geldi, "--Ya Rasûlallah, bu elbiseyi bana ver!" dedi.

Daha sırtında yeni, ısınmamış. Yani, elbise yeni. Efendimiz çıkarttı, o elbiseyi ona verdi. Birileri yanına yanaştılar, dediler ki:

"--Yahu, ayıp ettin. Daha Peygamber Efendimiz şöyle bir doyasıya giymedi, yani bir tadını çıkartmadı, sen Onun sırtındaki elbiseyi istedin!" dediler.

O da boynunu büktü dedi ki:

"--Ölürsem, kabrimde kefen yapmak istedim; ondan." dedi.

Yâni, kabre bununla gömsünler. Peygamber Efendimiz'in giydiği elbiseyle kabre gireyim diye ondan istedim." dedi.

Onun da niyeti oymuş yani. O da elbisenin güzelliğine tamah etmiş değil yani. İsterse düz basit bir elbise olsun. O da onu düşünmüş yani.

Ama Efendimiz her şeyi verirdi. İsteddiği zaman, vermediği zaman yoktu; Varsa verirdi. Yoksa derdi ki:

"--Elimde ne varsa verdim. Şu anda elimde hiç bir şey yok. Elime bir şey geçer geçmez, sana vereceğim!"

Böyle derdi. Yani, onu da boş çevirmezdi.

Tasavvufta dostluktan amaç, altını çizerek söylüyorum: Hizmettir. Sömürmek değildir,

menfaat sağlamak değildir, materyalistlik değildir, maddi hesap değildir; mânevî hesaptır. mânevî hesap da nedir? Vermektir, almak değildir. Mânevî hesap da veren el, alan elden üstündür. Daima vereceğiz. Yunus Emre ne diyor? Hoşuma giden şiirlerinden birisi:

Dürüş, kazan, ye, yedir; Bir gönül ele getir! Bin Kâbe'den yeğrektir. Bir gönül imareti...

Dürüşmek, gayret etmek demek eski Türkçe'de. Dürüş, yani gayret et, çabala! Dürüş, kazan, ye, yedir. Yani, kendin alınının akıyla, elinin emeği olarak, alın teri olarak çalış. Güzel. Çalışma prensibi...

İkincisi: Kazan! Helâlinden çalışınca insan kazanır. Allah veriyor. Bir tane ekiyorsunuz yere, toplu iğne kadar küçük bir çekirdek ekiyorsunuz; incir ağacı oluyor, kocaman. Kaç tane incir veriyor... Allah'ın lütfu çok. Çok büyük ölçüde veriyor.

Bir tane ekiyorsunuz, Yedi yüz tane alıyorsunuz. Bire bilmem kaç yüz alıyorsunuz. Duruş, kazan, ye ve yedir! Kendin helâlinden ye! Allah'a hamd et, şükret ve yedir.

İnsan kazancının bir kısmını hayra ayırmalı, hayrı cebine koymalı! Hayrımı ayrı cebe koymazsam, yapmakta zorlanıyorum diyor. Ayrı cebim var diyor, su taraftaki cebim zekât cebimdir. Hayır cebimdir, biliyorum diyor. Bir fakir gördüm mü, elimi atıyorum oraya, çekiyorum cebimden para, veriyorum. Sessizedasız verip geçiyorum diyor.

Yani, hayrı önceden ayırıyormuş. Benim kazancım ne kadar? Su kadar. Kazancımın ne

kadarını hayır yapacağım? Kazancın ne kadarı hayra verilir? En aşağısı yüzde iki buçuk, kırkta bir. Zekât ölçüsüdür bu. En yukarısı? Hepsini verebilir. Yüzde/ yüz' unu verebilir. Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz yüzde/yüzünü vermişti. Onun ölçüsü yok ama vermektir.

İslâm'da asıl ahlâk, asıl fazilet cömertliktir. Cömert cennete yakındır. Onun için, eğitim yapacağız, dost edineceğiz, yardım edeceğiz, hizmet edeceğiz. Hizmet, nafîle ibadetten öndedir buyurmuş büyüklerimiz. Hani bir insan kenara oturur, Kur'an okuyabilir, tesbih çekebilir, nafîle namaz kılabilir.. Büyüklerimiz diyorlar ki: hizmet varken, önce hizmet yapılır. Nafîle ibadet sonraya bırakılır. Nafîle ibadetten önde gelir hizmet, diyorlar. Onun için, hepiniz hizmet ehli olmalısınız. Hepiniz başkasına faydalı olmağa çalışmalısınız.

Böyle olursa, İslâm gelişir. Ahlâkınız güzel olursa, siz güzel Ahlâkla davranırsanız, İslâm gelişir. Buralarda adam müslüman olur. Böyle yapmazsanız, maddi hesaplar yaparsanız, sö-mürmeye çalışırsanız, menfaatinizi arttırmağa çalışırsanız, cebinizi doldurmağa çalışırsanız, herkes gibi bir insan olursunuz. Bütün cihanın insanları böyle yapıyor..

Bu devrin, Yirminci Yüzyıl'ın insanı nedir? Materyalisttir. Herkes hesabını yapar. Vergide yüzde iki artsa, sokaklara dökülür, miting yapar, hükümeti protesto eder. Yüzde iki. Hükümet ne yapacak bu parayı? Hizmete verecek. Saatleri biraz değiştir. Pankartları alırlar, yürürler, bilmem ne yaparlar.. İşçiler yürür, patronlara

bağırır, çağırır, fabrikayı kapatırlar filan. Yirminci Yüzyıl'ın insanı materyalisttir. Bu yol çıkmaz yoldur.

Bizim yolumuz ne? Bizim yolumuz vermek yoludur, cömertlik yoludur, yardımlaşmadır. İşte bu amaçlarla aziz kardeşlerim. Burada da bir vakfımızın faaliyeti olsun diye Ebrar Vakfı'nı kurduk. *Ebrar* kelimesini bilmeyebilirsiniz. *Ebrar*, Kur'an-ı Kerim'de olan bir kelimedir. Çok yiğit insanlar demek Ebrar, mübarek insanlar demek.

Arapçası *birr* veya *berr*, iyilik seven insan demek. Anababasına özellikle iyilik yapan, başkalarına iyilik yapan insan demek. Çoğulu *ebrrar*... Çoğuldur yani bu kelime. Niye bu ismi koyduk? Kardeşlerimiz herkese iyilik yapan insanlar olsunlar diye. Yani, vakfın mensubu olan kardeşlerimiz, vakfın üyesi olan kardeşlerimiz Ebrar olsunlar, Herkese iyilik yapsınlar diye.

إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا
(الإنسان:٥)

(*Inne'l-ebrrâre yeşrabûne min ke'sin kâne mizâcühâ kâfurâ*) [İyiler ise, kâfûr katılmış bir kadehten cennet şarabı içerler.]

(İnsan, 76/5)

Cennete girecekler, cennet ırmaklarından, çeşmelerinden kâselerle, mücevherli kâselerle içecekler, büyük iltifatlara erecekler. Onlardan olsunlar diye *Ebrar* adını koyduk.

Yahyâ AS, ana babasına çok itaatliydi. Onu böyle medhediyor, Kur'an-ı Kerim. Ana-babasına itaatli olsunlar, büyüklerine saygılı, küçüklerine sevgili olsunlar diye *Ebrar* ismini koyduk.

Tabii, mali imkânlarımız kısıtlı, kardeşlerimizin çoğu işçi, sınırlı kazançları var. Ama, bu sınırlı kazançlara rağmen, biz bunları da zorlamıyoruz. Yani, ille çok vereceksiniz, şöyle yapacaksınız da demiyoruz; zorlamadan, yurtlar açtılar. Kız yurtları, eğitim yurtları, erkek eğitim yurtları açtılar. İleride okul olsun Hocam, şu bina çok güzel, bak bunu alırsak, müsaade de kopartırsak; işte burasını okul yapalım, şurası söyle olsun, burası böyle olsun...”

Gülüyorum, hoşuma gidiyor bunlar benim. Yani çırpınıyorlar. Aslında, Avustralya çok kalabalık bir ülke değil. On sekiz, yirmi milyon nüfusu var. Bu bizim için, Türkiye'nin beşte biridir, çok büyük bir kalabalık değil. Fakat zaten yani on sekiz milyonun içinde de müslüman çok az; bilmiyorum ne kadar. Yani, yüzde bir, iki, üç... Yani, Avustralya'nın büyük kısmı başka millet.

Fakat Avustralya'nın büyük önemi var benim için... Ben öyle tahmin ediyorum, öyle görüyorum; Avustralya, batının teknik yönden ilerlemiş bir ülkesi olan İngiltere'nin himayesinde olduğu için, oranın tecrübesini uyguladığı için; çevredeki Endonezya gibi, Malezya gibi, Bangladeş gibi, Hindistan gibi, müslümanların çok kalabalık yaşadığı ülkelere nisbetle daha güzel bir ülke... Sokakları muntazam, binaları muntazam, yaşam seviyesi yüksek.

Eğitim için in'den buraya geliyorlar, Malezya'dan buraya geliyorlar. Hindistan'dan buraya, Pakistan'dan buraya geliyorlar. Biliyorsunuz bunları, bu önemli. Demek ki, Burası merkez olursa; Güney Doğu Asya'ya hizmet götürebiliriz.

Güney Doğu Asya İslâm'ın en önemli bölgesidir. Müslümanların en yoğun yaşadığı bölgedir. Bizim amacımız sadece Avustralya değil, Avustralya nüfusunun hepsi müslüman olsa; on sekiz milyon eder. Ama Endonezya'nın nüfusu iki yüz milyon. Bangladeş'in nüfusu yüz on milyon. Hindistan'ın nüfusu sekiz yüz, dokuz yüz milyon... Bunun şu kadarı müslüman. Pakistan'ın nüfusu doksan milyon, yüz milyon.. Yani, müslümanların sayısal ağırlığı Arabistan değil, Ortadođu değil. Sayısal ağırlık, Güney Doğu Asya'da.

Güney Doğu Asya ekonomik yönden de, iktisâdî yönden de büyük bir atılım içinde. Dođunun kaplanları dedikleri yeni ülkeler, Japonya gibi çalışıyorlar. Tayvan, Kore, Malezya ve sair gibi böyle ülkeler var. Oraları gördük, oraların insanlarıyla tanışmağa çalışıyoruz. Oralarda büyük hizmetler var.

Oralarda geçerli olan dillerden birisi: İngilizce. Yani siz burada, İngilizce tahsili gören bir gene oralara gittiği zaman; hizmet verebilir. Bazı kardeşlerimizle seyahatlerimiz oldu... Meselâ, çıktılar, cemaatin Türkçe bilmediği camilerde İngilizce vaaz verdiler, hutbe okudular. Çok güzel okudular. Allah razı olsun. Neden? Çünkü burada yetişmişler, İngilizceyi çok

güzel biliyorlar, iyi de yetişmişler. Üniversiteyi bitirmişler, bilgisayar mühendisi olmuşlar veyahut daha başka meslekleri kazanmışlar. Çok tesirli oldu.

Şimdi buralarda onların dilini bilen insanlar olarak; Endonezya'ya, Malezya'ya, Filipinlere, Bangladeş'e hizmet götürebiliriz. adını bilmediğimiz ülkelerde müslümanlar var.. Meselâ, hristiyan ülkesi veya budist ülkesi sanılan ülkeler var. Tayland, ve saire gibi, orada müslümanlar var. Onlara hizmetler götürebiliriz. Götürecek iyi elemanlar, insanlar buradan yetişebilir.

Onun için, Avusturalya'nın kendisinin sayısal küçüklüğü aldatmamalı insanı... Burada iyi bir çalışma kurduğumuz zaman, Güney Doğu Asya'ya çok büyük hizmetler götürebiliriz. İslâm için çok faydeli işler yapabiliriz.

Muhterem kardeşlerim! Onun için, buradaki çalışmalara çok önem veriyorum. Buradaki kardeşlerimiz silkindiler, uyandılar, kendi şehirlerine hapsedilmiş olarak kalmaktan kurtuldular. Şimdi gezmeyi öğrendiler. Başka şehirlerde arkadaşlar olduğunu gördüler. Kendileri de başka şehirlere geldiler. Meselâ, Bazı Melbourn'lu kardeşlerimiz Brisbane'a geldiler. Bazıları da başka yerlere gidecekler inşâallah. Onlara söylüyoruz. Tahakkuk edecek, başka yerlere gidecekler..

Burada mühim olan nokta, yeni yetişen nesillerin dinlerini, dillerini, adetlerini güzel geleneklerini kaybetmemesi, bunları sağlamamız lâzım. İslâmî bakımdan Allah'ın sevgili kulu ola-

rak, *ebRAR* olarak yetişip de yenilesinler. Bunlar Avustralya'ya ve çevre ülkelere faydalar sağlayabilirler. İnşaaallah. İngilizce eğitimi yapmış olmaları dolayısıyla, tüm dünyada hizmetler verebilirler.

Meselâ, benim şimdi dikkatimi çeken ufuklardan birisi: Güney Amerika... Hiç ilgimiz yok... Ne gittik, ne gördük, ne bilgimiz var. Oralara İslâm'ı götürmemiz lâzım. Oradaki insanlara müslümanlığı anlatmamız lâzım. Lâ ilâhe illa'llah'ı öğretmemiz lâzım. Onları Allah'ın dinine çağırmamız lâzım! Sahabe-i kiram böyle yaptılar. Doğdukları Mekke'de, Medine'de yaşayıp ölmediler; başka yerlere gittiler, oralarda çalıştılar, oralarda hizmet verdiler.

d. Niyetimiz Ahiret Olsun!

Onun için, önümüzde çok geniş ufuklar var... Kendinizi iyi yetiştirmeğe çalışın! Çocuklarınızı iyi müslüman olarak yetiştirmek için tedbir alın. Çocuklarınızı iyi müslüman yetiştirin. Sakin maddi amaç gütmeyin. Yani, çocuğum en çok parayı nereden kazanır? Çok para kazanmak mühim değil, çok hayırlı iş yapmak mühim. Hayırlı iş yapmak için, fedakârlık gerekiyor. Belki az maaşa razı olmak gerekiyor.

Duyuyoruz, Avrupa'nın falanca okumuş adamı, soylu, asaletli adamı Afrika'nın bir kabilesine gidiyor, onların arasına yerleşiyor, orada hizmet veriyor. Yani, insanlığa hizmet diye yerlilere tıbbi hizmet götürüyorum diye böyle bir çalışmayı yapıyor, fedakârlık yapıyor. Çok rahat bir yerde yaşayacağına, çok mağduriyetli

bir yerde yaşamaya razı oluyor. Bu bir davranış şeklidir.

Amaçları nedir? Ayrı. Yani, acaba hristiyanlığı mı yaymak istiyorlar. Yoksa orayı sömürmek mi istiyorlar, filan. Onlar ayrı ama, bu bir davranış şeklidir. Bizim davranışımızın da bu olması lâzım. Yani amacımız, maddi kazanç sağlamak değil. Amacımız, güzel hizmet vermek olmalıdır.

Peki, bir insan maddi kazanç sağlamayı düşünmezse; sonuç ne olur? Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹

مَنْ كَانَتْ نِيَّتُهُ الْآخِرَةَ جَمَعَ اللَّهُ شَمْلَهُ

وَجَعَلَ غِنَاهُ فِي قَلْبِهِ وَأَتَتْهُ الدُّنْيَا وَهِيَ رَاغِمَةٌ
وَمَنْ كَانَتْ نِيَّتُهُ الدُّنْيَا فَرَّقَ اللَّهُ عَلَيْهِ

أَمْرَهُ وَجَعَلَ فَقْرَهُ بَيْنَ عَيْنَيْهِ وَلَمْ يَأْتِهِ

مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا مَا كُتِبَ لَهُ

(د . حم . حب . طب . هب . عن زيد بن ثابت)

¹ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.128, no:4095; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.183, no:21630; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.455, no:680; Taberânî, *Mu'cemü'lKebîr*, c.V, s.143, no:4891; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.288, no:10338; Zeyd ibn-i Sâbit RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.206, no:6187; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXI, s.341, no:23681.

(*Men kânet niyyetehü'l-âhireh*) “Kimin niyeti ahiret ise, ben Allah’ın rızasını istiyorum, ben cenneti istiyorum diyor. Niyeti, hedefi, gayesi, amacı Allah’ın rızasını kazanmak ve ahiret. (*Cemea’llâhu şemlehû*) Allah onun iki yakasını bir araya getirir, yardımcısı olur, işlerini düzeltir, rast getirir. Dirlik düzenlik verir. (*Ve ceale gınâhu fî kalbihî*) Gönlüne gönül zenginliği verir.” (*Ve etethü’d-dünyâ ve hiye râğimetün*) “Dünyalık onun arkasından, o istemediği halde kös kös gider. Mecburen gider ve ona varır. Yani, adam dünyalık sahibi de olur.” (*Ve men kânet niyyetehü’d-dünyâ*) “Ama, bir insanın gayesi dünya olursa, materyalist olursa insan; menfaatperest olursa, ne olur? (*Ferraka’llâhu aleyhi emrehû*) Allah onun işlerini dağıtır, iki yakası bir araya gelmez. (*Ve ceale fakrahû beyne ayneyhi*) Fakirliği gözünün önünde sallandırır. Korkutur fakirlikten onu... (*Ve lem ye’tihî mine’d-dünyâ, illâ mâ kütibe lehû*) Dünyalıktan da, bütün çırpınmasına rağmen, Allah ona ne kadar kısmet vermişse, ne kadar rızık yazmışsa, o gelir. Fazlası gelmez.” Çırpınır, çırpınır, bir ticarete girer, zarar eder. Öteki ticarete girer, zarar eder. Öteki ticarete girer, zarar eder.

“—Olmadı hocam!”

Olmaz. Sen Allah’ın sana nasib etmiş olduğu rızık için boş yere çırpınıyorsun. Allah nasıl olsa nasib etmiş rızıkını sana. Allah’ın senden Emrettiği hizmetleri yapmıyorsun, Allah’ın buyruğunu tutmuyorsun, zengin olacağım diye amacın menfaat olmuş, zengin olacağım diye çalışıyorsun. Olmaz. Amacın ahiret olsaydı, Allah zenginliği de verecekti.

Peygamber Efendimiz'in ashabi: Abdullah ibn-i Mes'ud, Ebû Hureyre, Selman'ul Farisi, Abdullah ibn-i Abbas, (ridvanullahi aleyhim acmain) bir çok kimse.. Bunların çoğu, açlıktan karınları göçmüş insanlardı. Açlıktan karınlarına tas bağlayan insanlardı, izdirab çeken insanlardı.. Bir lokma bulamayan, bir örtecek örtü bulamayan insanlardı. Ama, sonra hepsi bir ile vali oldu. Bir eyaletin başkanı oldu. Dünya hayatı imtihandır. Allah bazen fakirlikle imtihan eder, bazen zenginlikle... Ama, amaç maaş olmamalı. Amaç materyalizm olmamalı, amaç ilahi olmalı. İslâm'a hizmet, müslümanlara hizmet olmalı.. Sonuç? Sonuçta gene İslâm'a hizmet edenler de, aç ve açık kalmaz.

Bir misal vereyim. Belki müsait değil, uygun değil ama; meselâ, müslüman bir insan namusludur. Müslüman bir delikanlı flört etmez. Bu zamane insanların yaptığı işleri yapmaz, görüşmez, aramaz- bulmaz; kendisi İslâmî bir şekilde hareket eder. Bir hacı teyze diyordu ki:

“—Yahu, Allah Allah! Hep dikkat ettim, müslümanların hanımları gene en iyi hanımlar.” diyor.

Neden? Allah nasib ediyor. Ötekisi kendisi çırpınıyor, arıyor, gene iyi olmuyor; mutlu bir yuva kuramıyor. Berikisi, İslâmî kaidelere riayet etmek istiyor. Başka bir şey istemiyor. Allah en iyisini nasib ediyor.

Bir ülkede bir kardeşimiz vardı, anasının babasının sözünü dinlemedi, kendi başına gitti birisiyle evlendi. Geçen gün gördüm, Almanya'ya gittiğim zaman, acıdım. Yani, çok acıdım haline.

Çocuğu boynuna kanguru gibi oturtmuş. Erkek, karnına çocuğu oturtmuş. Kadın öbür tarafta işe gidiyor, bilmem ne yapıyor. Bu, evde çocuğa bakıyor. Sütünü hazırlıyor, altını temizliyor. Acıdım yani haline; görevler ters dönmüş yani... Kendi başına gitmiş bir Alman kızı almış. Tabii, gene o da müslüman olmuş filan. İyi güzel ama yanımıza başı açık geldi, kolları kısa geldi. Yani, tam iyi müslüman olmamış. Çocuğunu da tam müslüman yetiştirmeyecek; o çocuktan da istenilen verim, randuman alınamayacak.

Onun için, siz Allah için hareket ederseniz; Allah sizin işinizi rast getirir. Siz dünya için hareket ederseniz, her işiniz de, umduğunuzun tersine gider. Bu da bir ilâhi kaidedir, cezadır, bunu da bilin; Allah'a has kul olmağa çalışın! Allah'ın dinine güzel hizmet vermeğe çalışın!

Allah sizi dünya ve ahirette aziz ve bahtiyar eylesin... Allah hepinizden razı olsun...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

26. 12. 1996 - Melbourne / Avustralya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü